20/10/2020

Τελέστηκε η Εξόδιος του ιερέα του νοσοκομείου Ζακύνθου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ζακύνθου

Τελέστηκε χθες στον Ι. Ναό Παντοκράτορος Γαϊτανίου η εξόδιος ακολουθία του αειμνήστου και πολύ αγαπητού ιερέα της Ζακύνθου, Πρωτοπρεσβυτέρου Νικολάου Σεμιτέκολου, ο οποίος απήλθε από τα γήινα προς τα ουράνια την Κυριακή 18 Οκτωβρίου 2020, σε ηλικία 83 ετών.

Ο πολυσέβαστος παπα-Νικόλας, συνταξιούχος Εφημέριος της κωμοπόλεως Γαϊτανίου Ζακύνθου αφήνει πίσω του αγαθή μνήμη άξιου Κληρικού της Ιεράς Μητροπόλεως Ζακύνθου, έχοντας αναλώσει όλη τη ζωή του για την ωφέλεια της Μητροπόλεως, των Ενοριών όπου υπηρέτησε και τον λαό του Θεού.

Ο μεταστάς γεννήθηκε στο Γαϊτάνι Ζακύνθου στις 22 Σεπτεμβρίου 1937, υιός των βιοπαλαιστών Διονυσίου και Αθηνάς. Μετά τα εγκύκλια γράμματα, σπούδασε στη

Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή, σε εποχή κατά την οποία την εμεγάλυναν σπουδαίες φυσιογνωμίες της Θεολογίας και της Εκκλησίας.

Διάκονος χειροτονήθηκε στις 28 Μαρτίου 1965 από τον τότε Μητροπολίτη Ζακύνθου Αλέξιο (Ιγγλέση) τον από Ευρίπου και Πρεσβύτερος από τον ίδιο Αρχιερέα ολίγους μήνες αργότερα, στις 19 Δεκεμβρίου 1965, στον Ναό του Αγίου Διονυσίου, δηλαδή στα χειμερινά "Μπασίματα" του Πολιούχου εκείνης της χρονιάς.

Με την σύζυγό του, την καλή Πρεσβυτέρα Ευγενία, απέκτησαν τέσσερα τέκνα, εκ των οποίων ο πρώτος γιος εκοιμήθη προ δύο περίπου ετών, εκδημία την οποίαν η Οικογένεια αντιμετώπισε με υποδειγματική υπομονή. Ως πολύτεκνος ο παπα-Νικόλας υπήρξε επί πολλά έτη δυναμικός Πρόεδρος των Πολυτέκνων της Ζακύνθου, **καθιερώνοντας μάλιστα οικονομικές ενισχύσεις (βιβλιάρια καταθέσεων) κατ' έτος σε όσες οικογένειες αποκτούσαν τέταρτο τέκνο.**

Επί της εποχής της αρχιερατείας του Μητροπολίτου Ζακύνθου Παντελεήμονος (Μπεζενίτη) υπηρέτησε ως Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της Ι. Μητροπόλεως Ζακύνθου έως το 1995, έχοντας παλαιόθεν υπηρετήσει στα Μητροπολιτικά Γραφεία σε διάφορες ευθυνοφόρες διοικητικές θέσεις, αλλά και ως διδάσκων στα κατά καιρούς συσταθέντα εκκλησιαστικά φροντιστήρια για την ιερατική κατάρτιση και χειροτονία κληρικών "μειωμένων προσόντων", όπως τότε ονομάζονταν.

Ως Εφημέριος υπηρέτησε επί σειρά ετών στον Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Νικολάου των Ξένων Ζακύνθου και επί δεκαετίες έως την συνταξιοδότησή του στον Ναό του Παντοκράτορος του γενέθλιου χωριού του (Γαϊτανίου Ζακύνθου), όπου θησαυρίζεται το Λείψανο του Οσίου Ιωσήφ του Σαμάκου, του εκ της Κρήτης μετατεθέντος το 1669. Καθ' όλη την διακονία του αναλώθηκε στην προβολή της τιμής του Οσίου Ιωσήφ, μαζί με τον εξωραϊσμό του κεντρικού Ενοριακού Ναού όπου φυλάσσεται το Λείψανο, τον οποίον επεξέτεινε με ειδικό χώρο ("δωμάτιο"), όπου τέθηκε πλέον μόνιμα η ασημένια Λάρνακα της φυλάξεως του Οσίου Πατρός. **Συνάμα μερίμνησε για την εκ του μηδενός αγιογράφηση του Ναού και της προσθήκης του "Δωματίου" του Αγίου.**

Εννοείται, δεν παρέλειψε την φροντίδα του άλλου Ναού του Γαϊτανίου, αυτού του Αγίου Ιωάννου στα Ξεροβούνια, όπου το πρώτον φυλάχτηκε ο Όσιος Ιωσήφ μετά τη μετάθεσή του από την Κρήτη (1669), ναό της κρητικής οικογενείας των Μαντινειών, παλαιωθέντα και καταστραφέντα συν τω χρόνω, κυρίως μετά τους καταστροφικούς σεισμούς του 1953, τον οποίον ο παπα-Νικόλας ανήγειρε εκ βάθρων και πολύ μεγαλύτερο.

Πριν από τη συνταξιοδότησή του, εξάλλου, αξιώθηκε να οικοδομήσει και εγκαινιάσει ευρύχωρη Αίθουσα πολλαπλών χρήσεων της Ενορίας, έργο για το οποίο τον μακαρίζουν ήδη όλοι.

Για την συμπλήρωση αυτού εδώ του συνοπτικού πορταίτου για τον μεταστάντα, ας κατατεθεί ότι **επί πολλά χρόνια, αφ' ότου δηλαδή το Γενικό Νοσοκομείο Ζακύνθου "Ο Άγιος Διονύσιος", μεταφέρθηκε σε νέο κτίριο εντός της Ενορίας Γαϊτανίου, ο π. Νικόλαος ανέλαβε πλήρως την ποιμαντική διακονία των ασθενών, με επισκέψεις και μετάδοση των Αχράντων Μυστηρίων στους νοσηλευόμενους, ένα πολυεύθυνο έργο, το οποίο απαιτούσε κένωση ψυχής.**

Τέλος, από την θέση αυτήν προσευχόμαστε "ο και νεκρών και ζώντων την εξουσίαν έχων" να κατατάξει την αγαθή ψυχή τού μακαριστού Πρωθιερέως στους λειτουργούς τού επουρανίου Θυσιαστηρίου και συλλειτουργό τού Οσίου Πατρός Ιωσήφ του Κρητός, τον οποίον τόσο αγάπησε και τίμησε ο μεταστάς καθ' όλη τη ζωή του!

Κείμενο του π. Παναγιώτη Καποδίστρια

Πηγή: nyxthimeron.gr